

ሓደ መዓልት፡ ማንቲላ በቲ ገምገም ፈለግ ይዛውን
ነበረ።

ጉማረ ነቲ ማንቲለ ኣብኡ ከምዝነበረ ኣይርኣዮቶንዎ ብወዝቢ ኣብ እግሪ ማንቲለ ረገጸት። ማንቲለ ነታ ጉማረ እናወጩጩ፡ “ኣቲ ጉማረ! ኣብ እግረይ ረገጸኪ ከምዘለኺ ክትርእዩ ኣይትኽእልን?” ክብላ ጀመረ።

ናይ ጉማረ ጸጉራ ብምንዳዱ ማንቲለ ተሓሎሰ። ክሳብ ሕጂ ድማ፡ ካብ ሓዊ ብምፍራሕ፡ ጉማረ ብፍጹም ካብ ማይ ኣርሒቐ ኣይትኸይድን እያ።

ማንቲላ ንሓዊ ክረኽቦ ከደ፡ ከምዚ ድማ በሎ፡
 “ኪድሞ፡ ጉማረ ሳዕሪ ኸትበልዕ ካብቲ ማይ
 ምስወጸት ኣንድዳ፡፡ ረጊጸትኒ እያ!” ሓዊ ድማ፡
 “ጸገም የለን፡ ማንቲላ ዓርከይ፡፡ ልክዕ ከም
 ዝሓተትካኒ ክገብር እየ፡፡” ኢሉ መለሰሉ፡፡

ዳኡራይ፡ ጉማረ ካብቲ ፈለግ ርኢቻ ሳዕሪ
 እናበልዐት ከላ፡ “ሸው!” ሓዊ ተባሪዑ ሃልሃል በለ፡፡
 እቲ ሃልሃልታ ነቲ ናይ ጉማረ ጸጉሪ ከንድዶ ጀመረ፡፡